Homília pri odpuste svätého Vendelína
Vaňovka, 25.10.2026

Milí bratia a sestry, mám radosť, že dnes môžem byť medzi vami tu vo Vaňovke, v tomto kostole zasvätenom svätému Vendelínovi. Prišiel som, aby sme spoločne slávili Eucharistiu, ďakovali Pánu Bohu za vaše rodiny a prosili o požehnanie pre váš každodenný život. Keď vstupujete do svojho kostola, meno jeho patróna vám pripomína človeka, ktorý žil pred mnohými stáročiami. A možno nám napadne otázka: Čím nás môže osloviť dnes? Veď náš svet je taký odlišný od toho jeho. Používame mobilné telefóny, komunikujeme cez internet, pracujeme s modernými technológiami. Mení sa spôsob práce, rodinný život aj to, ako trávime voľný čas. Čo nám môže povedať dávny pastier a pustovník? Predsa však aj človek s najmodernejším telefónom potrebuje, aby ho niekto vypočul. Aj človek, ktorý si vie za pár sekúnd vyhľadať množstvo informácií, sa môže cítiť stratený. Aj v pohodlne zariadenom dome môže chýbať pokoj. Zmenili sa naše možnosti, ale ľudské srdce stále túži po láske, po prijatí, po zmysle života a po Bohu. Preto sa dnes pri vašom patrónovi zastavme pri troch jednoduchých skutočnostiach: pri každodennej práci, pri modlitbe a pri láske k ľuďom.

Prvý bod: Každodenná práca – svätosť uprostred obyčajného života. Tradícia nám predstavuje svätého Vendelína ako človeka, ktorý žil jednoducho a pracoval ako pastier. Staral sa o to, čo mu bolo zverené. Môžeme si predstaviť, že pastiersky život pozostával z mnohých opakujúcich sa povinností: vyviesť stádo, nájsť mu pašu, chrániť ho, postarať sa o slabé a zatúlané zviera. Aj váš život má svoj pravidelný rytmus. Ráno vstať, pripraviť deti, odísť do práce, postarať sa o domácnosť, nakúpiť, navariť, dokončiť to, čo zostalo zo včerajška. A na druhý deň sa mnohé začína znova. Človek si niekedy povzdychne: Veď ja vlastne nič zvláštne nerobím. Len pracujem, starám sa o rodinu a plním si povinnosti. Práve do tejto skúsenosti zaznieva povzbudenie vášho patróna: aj takýto život je miestom stretnutia s Bohom. Boh prichádza aj do vašej kuchyne, dielne, záhrady, kancelárie či na pracovisko, kam každé ráno cestujete.

Skúste si toto slovo preniesť do svojho zajtrajška. Ako budem robiť svoju prácu, keď si uvedomím, že aj v nej môžem slúžiť Pánovi? Možno si dám viac záležať na poctivosti. Možno budem trpezlivejší s človekom, ktorý sa ešte len učí. Možno dokončím aj to, čo nikto neskontroluje. Mnohé dobro zostáva ľudským očiam skryté. Boh však vidí aj únavu mamy, ktorá večer ešte pripravuje veci deťom, aj námahu otca, aj tichú starostlivosť človeka o chorého príbuzného. A vám, ktorí už pre vek či chorobu nevládzete toľko ako kedysi, chcem povedať: vaša hodnota sa nezmenšila. Ste vzácni tým, kým ste. Vaša prítomnosť, skúsenosť, modlitba i ochota prijať pomoc majú v našom spoločenstve svoje miesto.

Druhý bod: Modlitba – žiť každý deň v spojení s Bohom. Svätého Vendelína si pripomíname aj ako pustovníka, ako človeka modlitby. Uprostred práce si chránil priestor pre Boha. A práve to potrebujeme aj my. Počúvame, čo sa stalo vo svete, čo povedal ten či

onen, čo je nové. Technológie nám v mnohom pomáhajú, umožňujú nám pracovať, učiť sa aj udržiavať kontakt s blízkymi. No popri všetkých tých hlasoch potrebujeme dopriať priestor aj Božiemu hlasu. Niekedy si až večer uvedomíme, že sme počas dňa odpovedali mnohým ľuďom, ale Bohu sme nepovedali ani jedno vedomé slovo. Pritom on bol s nami od rána. Poznal naše starosti ešte skôr, ako sme ich vyslovili. Modlitba sa začína práve týmto uvedomením: Pane, ty si tu. Som pred tebou so všetkým, čo prežívam. Nemusím pred tebou nič predstierať ani skrývať.

Ráno môžem Bohu zveriť svoj deň, cestou do práce poprosiť o trpezlivosť, pred náročným rozhovorom o múdrosť a večer poďakovať za prijaté dobro. Niekedy bude modlitba radostná, inokedy unavená, možno bude pozostávať len z niekoľkých slov: Pane, pomôž mi. Pane, postaraj sa o moje deti. Pane, nauč ma odpustiť. Aj taká modlitba môže byť veľmi hlboká, keď vychádza z úprimného srdca. Tento vzťah s Bohom má svoje pevné miesto aj tu, vo vašom kostole. Pri Eucharistii nás Kristus zhromažďuje, prihovára sa nám a dáva nám seba samého. Vo sviatosti zmierenia sa skláňa k našim zlyhaniam a otvára nám cestu k novému začiatku. Chráňte si nedeľnú svätú omšu, pristupujte k svätej spovedi a učte deti modliť sa tým, že vás uvidia modliť sa. Krátka spoločná modlitba môže v rodine vytvoriť vzácnu chvíľu: na okamih sa všetci zastavíme a uvedomíme si, že patríme k sebe a spoločne patríme Bohu.

Tretí bod: Láska k ľuďom – aby druhí pocítili dobro našej viery. Tradícia nám predstavuje Vendelína ako človeka, ktorého si ľudia vážili pre jeho život, pre jeho službu a blízkosť k Bohu. Jeho príklad nás vedie k otázke: Čo z mojej viery zakúšajú ľudia, ktorí so mnou žijú? Čo z nej cíti moja rodina, môj sused, kolega v práci? Modlitba nás postupne učí pozerať sa na druhých Božími očami. Pri svätej omši prijímame Krista, ktorý sa za nás daroval. Z tohto daru sa učíme darovať svoj čas, pozornosť, trpezlivosť a odpustenie. Týka sa tónu, akým doma odpovieme, ochoty vypočuť človeka až do konca aj spôsobu, akým hovoríme o neprítomných.

Tu vo Vaňovke máte veľký dar: mnohí sa navzájom poznáte. Viete, kto sa raduje z narodenia dieťaťa, kto prežíva chorobu, kto pochoval blízkeho a komu doma zostalo ticho. Z tejto vzájomnej znalosti môže vyrastať krásna starostlivosť. Všimnúť si človeka, zastaviť sa pri ňom, priniesť mu nákup, odviezť ho k lekárovi, pozvať ho na návštevu. Poznáme však aj náročnosť blízkych vzťahov: pamätáme si staré krivdy, rodinné spory, nevhodné slová. Niekedy sa niečo, čo sa stalo dávno, pripomína ešte ďalšej generácii. Aj tu potrebuje naša viera zapustiť korene. Možno prvým krokom bude pozdrav. Možno odvaha povedať: Mrzí ma to. Odpusť mi. Láska sa prejaví aj tým, že o druhom nepoviem všetko, čo viem, že ochránim jeho dôstojnosť a že si pri jeho slabosti spomeniem aj na vlastnú. Takto sa buduje spoločenstvo, v ktorom človek nachádza oporu aj vtedy, keď prežíva ťažké obdobie.

Svätý Vendelín, vypros nám, aby sme v každodennej práci nestrácali zo zreteľa Boha, v modlitbe mu otvárali svoje srdcia a v ľuďoch okolo seba spoznávali tých, ktorých nám zveril do lásky. Amen.